

— Виждамъ тамъ челоуѣкъ, рече, бѣлото му облекло показва че е жрецъ.

— Фламни на Изда! чуй служителю на най-древнето божество! извика слѣпата.

— Кой ма вика? чу са единъ слабъ и унилъ гласъ.

— Слѣшно дѣло имамъ да съобщѣмъ на едного отъ служителитѣ на богынята ти; идж да открижъ тайны, а не да искамъ предсказанія.

— На кого искашъ да говоришъ? не е сега време за свиданія, иди си, не ма смутявай. Нощта е повѣрена на боговетѣ, а денътъ на челоуѣцитѣ.

— Струва ми са че познавамъ гласа ти; ты си когото търсеж; вторий пѣтъ сега чувамъ преказската ти; не си ли ты жрецътъ Апкидъ?

— Азъ същитѣ, отговори Жрецътъ, и отъ жертвеника пристѣпни къмъ рѣшетката.

— Ты ли си? благодарж боговетѣ! и заповѣда на слугата да са оттегли малко на страна, а този като мисляше че суевѣренъ нѣкой страхъ за спасеніето на Юна е довелъ тука слугынята, послушж като съидж на земята нѣколко далечъ отъ рѣшетката. Да говоримъ на низско, рече долека Недія, но серіозно, ты ли си наистина Апкидъ?

— Казвашъ че ма познавашъ, защо не са увѣрявашъ като ма гледашъ?

— Слѣпа съмъ и само чрезъ ушитѣ си гледамъ. Слухътъ ми са увѣри, но ты ми са закълни че си Апкидъ.

— Заклевамъ са въ боговетѣ, въ десната си рѣка и въ луната.

— Говори низско, приближи са и дай ми рѣката си. Познавашъ ли ты Арбака? принасяшъ си цвѣтъя на жертвеника на смъртъта? ако рѣката ти леденте . . . по внимавай. Далъ ли си нѣкой сташна клетва?

— Коя си ты? Отъ дѣ ти идишъ съ туй погрѣбно лице? рече Апкидъ цѣлъ растреперанъ. Азъ не та познавамъ, нито съмъ ослонилъ нѣкога главата си на твоитѣ гърды. Другий пѣтъ не съмъ та виждалъ.

— Но гласа ми си чувалъ, а туй е все едно; въспоминаніето докарва срамъ и на двама ни; кажи ми имашъ ли сестра?

— Думай, думай! какво ѣ станъ?

— Ты познавашъ пиршествата на смъртъта, честный челоуѣче, и съ благодареніе, може бы, си участвувалъ въ тѣхъ. Но желаетъ ли да бѣде участница на тѣхъ и сестра ти, и Арбакъ да бѣде гостителъ ѣ?